

Mit jelent számomra a parasport, a fogyatékoság?

Készítette: Kurdy Réka

A sport mint fogalom, soha nem állt messze tőlem. Mindig is szerettem mozogni és kikapcsolni erre az időre. Volt egy időszak az életemben, mikor nem sportolhattam egy lábfejtörés miatt. Bár csak egy kis időre nem tehettem azt, amit szeretek, így is örökkévalóságnak tűnt. Bele se merek gondolni, milyen lehet annak, aki nap, mint nap valamilyen gonddal, testi/szellemi fogyatékosággal küzd.

A tavalyi évben az iskolánk tartott egy parasport napot, nagyon érdekes és tanulságos volt, hisz betekintést nyerhettünk egy olyan életbe, amibe nem sokunknak van része és lehetősége bepillantani. Több tanár/diák kipróbálhatta magát egy kerekesszékekben ülve, és szerintem sokan rá is döbrentek, hogy nem olyan könnyű ez az életmód, mint az többen állítják. Szerintem a tinédzserek/gyerekek nagyon sokszor nem elfogadóak vagy megértőek azokkal szemben, akik nem olyanok, mint ők. Úgy értem, ha valaki egy kicsivel is másabb, azt sokszor piszkálják, bántják úgy is, hogy nem is ismerik. E mentalitás miatt van, hogy a szellemileg visszamaradott gyerekek nem is mernek kockáztatni, megpróbálni teljes értékű életet élni vagy akár csak azt csinálni, amit szeretnek.

A parasport maga egy csodálatos ötlet, valakinek ez csak egy hobbi, amivel elüti az idejét, de vannak, akiknek ez az egész életük. A csapatsportokban képesek jobban kommunikálni egymással, ismerkedni, barátokat szerezni és megtudni egymás múltját/életét. Ez azért fontos, hisz nem mindenki született így, valaki baleset miatt vált testi „fogyatékosá”.

Ha rákeresünk a fogyatékoság szinonimáira, sajnos megtalálhatjuk benne a szerencsétlen, balfácán, pancser, ügyetlen, ügyefogyott, mamlasz, és ehhez hasonló szavakat. Ez borzalmas szerintem, hisz egyrészt, ha ezekkel a szavakkal illetnének bennünket, „normális” embereket, megsértődnénk, felháborodottak lennénk és nagyon szomorúak is, akkor nekik miért mondjuk ezeket? Másrészt, nem minden fogyatékkal élő „életképtelen”; ezt bizonyítja a parasport létrejötte és működőképessége is.

A „fogyatékoság” maga csak egy szó, amelyet olyan emberekre, élőlényekre (hisz állatok is lehetnek fogyatékkal élők) találtak ki, akik mások, nem olyanok, mint az „átlag”. De csak annyiban különböznek tőlünk, hogy valamivel nem rendelkeznek, amivel mi, „ép és egészséges” emberek igen. Lelki és érzelmi részben szinte egyformának tekinthetjük magunkat, hisz ők is éreznek, szeretnek, hisznek és gondolkodnak, mint mások. Néha talán még jobban is, mint egyesek. Nem szabad kiközösíteni vagy elítélni azt, aki más, mint a többi, hisz senkinek

nem esik jól ez a bánásmód, és itt nem számít, hogy honnan jött, milyen az élete, mit csinált a múltjában vagy éppen nem úgy néz ki, ahogy mások, hisz ez senkinek nem esik jól.

Lényegében mi is az, amit kivált belőlem a „parasport” megismerése? Talán azt, hogy sose add fel azt, amit szeretsz, még akkor se, ha valami az utadba áll. Ha valami nem is úgy jön össze, mint ahogy te eltervezted, keress magadnak új célt, légy motivált, legyenek álmaid és sose add fel, bizonyítsd magadnak, hogy képes vagy rá, még akkor is, ha mások nem hisznek benned!

Legyél te magad a motivációd, bízz magadban és abban, amit szeretsz, és így, ha nem is leszel ismert/sikeres, akkor is megpróbáltad, beleadtál anyait-apait! Ha szeretsz/elkezdesz valamit, két lehetőséged van: vagy végigcsinálod és elmondhatod, hogy te megtettél mindent, vagy pedig feladod, esetleg sose kezded el, és talán örök életedben bánni fogod.